
De Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout, zetelend in Kortgeding, heeft volgende beschikking verleend in de openbare zitting van maandag **TWEEËNTWINTIG FEBRUARI TWEEDUIZEND EN TIEN**

Aanwezig :

. Ondervoorzitter- wn. Voorzitter
, Afgev. Griffier

Inzake :

, inpakster, geboren op , wonende te ,
- eiseres -
- ter zitting vertegenwoordigd door Mr , advocat te ,

tegen :

1. **HET VLAAMS GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon van de Minister onder wiens bevoegdheid deze zaak valt, zijnde aan het kabinet van de Minister-President van de Vlaamse Regering, met kantoren te 1000 Brussel, Koolstraat 35.

2. , namens het ,
met burelen te , met keuze van ,
woont op het kantoor van gerechtsdeurwaarder te ,

- verweerders -
- ter zitting vertegenwoordigd door Mr , advocaat te ,

Gezien het inleidend exploit van dagvaarding betekend door gerechtsdeurwaarder te op verzoek van eiseres ten laste van 1° verweerder het Vlaams Gewest en 2° verweerder de

Gezien de neergelegde stukken en conclusies;

Gezien de neergelegde stukken en conclusies;

Gehoord partijen in de uiteenzetting van hun middelen bij monde van hun respectieve raadslieden ter zitting van 21 januari 2010;

Feitelijke gegevens - Vordering

Door eiseres werd op 6.2.2008 een aanvraag ingediend voor het optrekken van een weekendverblijf bestaande uit een houten chalet op een perceel gelegen te , kadastraal , gelegen volgens het bij K.B. van 28.7.1978 goedgekeurd gewestplan in een zone voor verblijfsrecreatie. Voor deze constructie werd een vergunning afgeleverd op 21.3.2008 op voorwaarde dat voldaan werd aan het besluit van de Vlaamse Regering dd. 8.7.2005, meer bepaald dat het weekendverblijf uitsluitend aangewend werd voor tijdelijk en onderbroken recreatief verblijf en dat permanente bewoning onder geen beding kon aanvaard worden.

Op verzoek van eiseres werd zij echter door de gemeentediensten op 10.9.2008 ingeschreven in het bevolkingsregister op het weekendverblijf in de nr

Op 10.9.2008 werd door een bevoegde verbalisant proces-verbaal opgesteld wegens wijziging van de hoofdfunctie van het onroerend goed. Aan de verbalisant verklaarde eiseres dat zij bij de aanvraag tot inschrijving verwittigd was dat permanent verblijf in het weekendverblijf niet toegelaten was. Aan eiseres werd op dezelfde datum door de verbalisant stakingsbevel van dit gebruik gegeven. Dit stakingsbevel werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd dd. 17.9.2008.

Op 17.10.2008 werd door de bevoegde verbalisant vastgesteld dat eiseres nog steeds ingeschreven en woonachtig was op voormeld adres en hij heeft opnieuw een bevel tot staking gegeven dat werd bekrachtigd door de stedenbouwkundig inspecteur dd. 27.10.2008.

Op 5.12.2008 werd opnieuw vastgesteld dat eiseres nog steeds ingeschreven en woonachtig was in het kwestieuze weekendverblijf. Er werd alsdan nogmaals een bevel tot staking gegeven dat werd bekrachtigd dd.17.12.2008.

Op 19.1.2009 werd nogmaals permanente bewoning vastgesteld en werd andermaal een stakingsbevel gegeven dat werd bekrachtigd dd. 28.1.2009.

Door 2^everweerder werd aan eiseres op 18.3.2008 wegens het doorbreken van hoger genoemde bekrachtigde stakingsbevelen bij toepassing van art. 156 van het decreet van 18.5.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening telkens een administratieve geldboete opgelegd van 3 X 5000 EUR.

Door eiseres werd op 2.4.2009 een verzoekschrift ingediend bij de stedenbouwkundig inspecteur tot kwijtschelding van de administratieve boete van 5.000 EUR opgelegd wegens het doorbreken van het bekrachtigd stakingsbevel dd. 10.9.2008. Dit verzoek werd afgewezen bij beslissing dd. 20.4.2009.

De vordering van eiseres, zoals uitgebreid bij conclusies, heeft als voorwerp :

- in hoofdorde : de opheffing te bevelen van :

- stakingsbevel dd. 10.9.2008
- bekrachtigingsbeslissing dd. 17.9.2008
- administratieve boete dd. 18.3.2009

- stakingsbevel dd. 17.10.2008
- bekrachtigingsbeslissing dd. 27.10.2008
- administratieve boete dd. 18.3.2008

- stakingsbevel dd. 2.12.2008
- bekrachtigingsbeslissing dd. 17.12.2008
- administratieve boete dd. 18.3.2009

- stakingsbevel dd. 19.1.2009
- bekrachtigingsbeslissing dd. 28.1.2009

- in ondergeschikte orde : kwijtschelding te bevelen van de administratieve boetes.

- in meer ondergeschikte orde : vermindering te bevelen van de administratieve boetes.

- in nog meer ondergeschikte orde : de schorsing te bevelen van de administratieve boetes en van hun tenuitvoerlegging.

- verweerdere alleszins te veroordelen tot vrijwaring van eiser voor alle boetes en bedragen van veroordelingen.

Bevoegdheid

Door verweerdere wordt de onbevoegdheid van de kortgedingrechter ingeroepen om te oordelen over de vordering tot kwijtschelding, minstens tot vermindering van de administratieve geldboetes. Zij verwijzen naar art. 157§4 Decreet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw dd. 18.5.1999 (art. 6.1.50 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) bij toepassing waarvan de rechtbank van de plaats waar de goederen gelegen zijn uitspraak doet over het verzet tegen het dwangbevel waarbij de geldboete wordt ingevorderd.

Eiseres betoogt dat de partij die de onbevoegdheid opwerpt, de bevoegde rechter moet aanduiden, wat verweerdere volgens eisere nalaten te doen. Bovendien is er volgens eisere volheid van rechtsmacht.

Ambtshalve dient onderzocht of de voorzitter bevoegd is om kennis te nemen van het geschil. De volstrekte bevoegdheid van de kortgedingrechter is van openbare orde.

Gelet op de door verweerders ingeroepen wettelijke bepalingen, tevens vermits er geen hoogdringendheid wordt aangevoerd in de inleidende akte behoudens wat hierna wordt gesteld betreffende de schorsing van de administratieve geldboetes en van hun tenuitvoerlegging, en vermits de vordering betreffende de kwijtschelding of vermindering van de administratieve geldboetes en de vordering tot vrijwaring geen uitspraak bij voorraad als voorwerp hebben, mist de kortgeding- rechter iedere bevoegdheid om kennis te nemen van een vordering tot kwijt- schelding of vermindering van de opgelegde administratieve geldboetes en van een vordering tot vrijwaring voor alle boetes en veroordelingen.

Bij toepassing van art. 154,6° lid DRO (art. 6.1.47 VCRO) is de kortgeding- rechter bevoegd om te oordelen over de vordering tot opheffing van de stakingsbevelen en bekrachtigingsbeslissingen.

Wat de vordering betreft tot schorsing van de geldboetes en van hun tenuitvoer- legging, is de kortgedingrechter bevoegd om kennis te nemen van het geschil vermits in de inleidende dagvaarding gewezen wordt op de spoed waarmee ge- tracht wordt de geldboetes te innen, waaruit mag afgeleid worden dat door eiseres hoogdringendheid wordt aangevoerd in de inleidende akte.

Beoordeling

De vorderingen tot opheffing van de stakingsbevelen en bekrachtigingsbeslissin- gen en tot schorsing van de administratieve geldboetes en van hun tenuitvoer- legging werden regelmatig gesteld en zijn ontvankelijk.

De kortgedingrechter dient het stakingsbevel te toetsen op zijn interne en exter- ne wettigheid, waarbij hij zich niet mag inlaten met de opportuniteit van het be- vel.

Eiseres betoogt dat niet is aangetoond dat er strijdig gebruik is vermits de in- schrijving in het bevolkingsregister als haar hoofdverblijf op het kwestieuze adres niet noodzakelijk permanente bewoning inhoudt.

Aan eiseres werd bouwvergunning verleend met de uitdrukkelijke voorwaarde dat het weekendverblijf uitsluitend kon aangewend worden voor tijdelijk en on- derbroken recreatief verblijf en dat permanente bewoning onder geen beding kon aanvaard worden.

Uit de eigen verklaring van eiseres blijkt dat zij geen andere eigendom heeft en dat zij ook werkelijk op het kwestieuze adres verblijft.

Prima facie is er wel degelijk inbreuk op de stedenbouwwetgeving.

Eiseres betoogt dat door art. 5.4.3 VCRO een tijdelijk woonrecht is toegekend aan permanente bewoners van een weekendverblijf en dat gedurende de uitoefening van dit woonrecht vorderingen wegens strijdig gebruik, gesteund op art. 6.1.1. en 6.1.41 t/m 6.1.43 ontstaan voor de aanvang van het woonrecht, geschorst zijn.

Onder permanente bewoners dient volgens art. 5.4.1,2° VCRO begrepen te worden personen die op 31 augustus 2009 reeds gedurende ten minste één jaar een weekendverblijf als hoofdverblijfplaats betrekken zoals blijkt uit een inschrijving in het bevolkingsregister. De inschrijving van eiseres in het bevolkingsregister dateert echter van 10.9.2008 terwijl het VCRO in werking trad op 1.9.2009, zodat eiseres zich niet kan beroepen op een tijdelijk woonrecht.

Eiseres betoogt dat de nieuwe stedenbouwwetgeving (decreet 27.3.2009 en Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening dd. 15.5.2009) op discriminerende wijze wordt toegepast gelet op de ongelijke behandeling van personen die op permanente wijze een weekendwoning betrekken, in acht genomen een mogelijk uitdovend woonrecht voor sommige weekendbewoners. Zij stelt ook dat in het oorspronkelijk ontwerp van decreet voorzien was dat iemand voor 18.1.2008 diende ingeschreven te zijn om van een voorlopig woonrecht te kunnen genieten om dan uiteindelijk te worden bepaald op uiterlijk één jaar voor de inwerkingtreding van het decreet zodat pas op datum van goedkeuring van het decreet weekendbewoners zicht kregen op de nieuwe bepalingen van het decreet en hun situatie juridisch korrekt konden inschatten om de nodige schikkingen te treffen, wat strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur en het vertrouwensbeginsel. Volgens eiseres is er tevens een discriminerende behandeling bij toepassing van de wetgeving vermits de grondwet en internationale verdragen aan eenieder het recht op woning en huisvesting garanderen en haar dit recht zou worden ontzegd door het stakingsbevel. Volgens eiseres maken de aangevochten beslissingen ook misbruik van recht uit.

Uit de gegevens van de hoger genoemde processen-verbaal blijkt dat het bevel tot staking op ernstige gronden berust vermits prima facie er door eiseres inbreuk wordt gepleegd op de stedenbouwwetgeving door de handelingen welke het voorwerp vormen van het bevel tot staking, nl gebruik van het onroerend goed in strijd met de verleende vergunning.

Eiseres toont niet aan dat het bevel disproportioneel is gelet op het voortdurend karakter van de gepleegde inbreuken, eiseres zich niet op de gevolgen van haar eigen fouten kan beroepen en een inbreuk op de stedenbouwwetgeving geen economisch voordeel kan opleveren.

Door de stakingsbevelen en bekrachtigingsbeslissingen werd de stedenbouwwetgeving korrekt toegepast.

Mogelijke spekulaties op wijzigingen in de bestaande wetgeving in een bepaalde zin kunnen niet leiden tot een rechtmatig vertrouwen in een eventueel toekomstige regelgeving.

Noch een discriminerende toepassing van de stedenbouwwetgeving noch enig misbruik van recht is aangetoond gezien het stakingsbevel en bekrachtigingsbevel niets anders doen dan de bestaande regelgeving toepassen wanneer politionele vaststellingen zijn gedaan betreffende een wederrechtelijke inbreuk op de stedenbouwwetgeving.

Enige strijdigheid met het recht op wonen en huisvesting is niet aan de orde vermits aan eiseres geen onbeperkt recht is toegekend om naar eigen inzichten op gelijk welke wijze permanent te wonen en eiseres, rekening houdend met de regelgevende bevoegdheid van de overheid inzake ruimtelijke ordening, wel degelijk in staat is zijn recht op wonen en huisvesting naar behoren uit te voeren.

De vordering tot opheffing van de stakingsbevelen en bekrachtigingsbeslissingen is ongegrond.

Er kan dan ook geen urgentie worden aanvaard wat betreft de vordering tot schorsing van de administratieve geldboetes en van hun tenuitvoerlegging, zodat ook deze vordering ongegrond is.

Trouwens bij toepassing van art. 157§4 DRO (art. 6.1.50 VCRO) kon de schorsing worden bekomen, mits binnen 30 dagen na betekening van het dwangbevel verzet werd ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg van het arrondissement waar het goed is gelegen, wat niet is gebeurd, zodat thans in kortgeding bezwaarlijk urgentie kan worden weerhouden.

Wat de gedingkosten betreft, vordert eiseres begroting van de rechtsplegingsvergoeding op het minimumbedrag gelet op een beweerde zwakke financiële positie.

Eiseres beschikt over een onroerend goed waarvoor echter een woonkrediet werd aangegaan uit hoofde waarvan zij 698,20 EUR dient te betalen. Haar inkomsten zijn bescheiden; een werkloosheidsvergoeding of ziekteuitkering tbv. ca 1.000 EUR per maand.

Gelet op de beperkte financiële draagkracht, wordt de rechtsplegingsvergoeding te haren laste begroot op 75 EUR.

OM DEZE REDENEN,

en de rechtspleging geschied zijnde in het Nederlands, conform art. 2, 34, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken

WLJ, , Ondervoorzitter-wv.Voorzitter, beschikkende op tegenspraak.

Verklaren zich onbevoegd wat betreft de vordering tot kwijtschelding of vermindering van de administratieve geldboetes.

Verklaren de vorderingen tot opheffing van de stakingsbevelen en bekrachtigingsbeslissingen en tot schorsing van de administratieve geldboetes en van hun tenuitvoerlegging ontvankelijk doch ongegrond.

Verwijzen eiseres in de gedingkosten en begroten de kosten tot op heden in hoofde van ieder van beide verweerders telkens op 75 EUR (rechtsplegingsvergoeding) en van eiseres op 160,54 EUR + 246,07 EUR(dagvaarding + rolstelling) + 1.200 EUR (rechtsplegingsvergoeding).